

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 10(114)
01.11.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ЧОМУ БОГ ДОПУСКАЄ СТРАЖДАННЯ?

Якщо я скажу, що 2022 став роком страждань для нашої країни, то із цим твердженням погодяться всі. Такого важкого періоду в історії нашої батьківщини не пам'ятають вже декілька поколінь. Війна увірвалася у мільйони людських життів, не питаючи дозволу. Велика повинь людського горя розлилася по всій українській землі. У такі періоди часто люди запитують: «Якщо Бог є, то чому тоді на землі стільки зла і страждань? Як Бог може на це все дивитися? Чому Він не зупинить зло?» Так кажуть через те, що не мають справжньої віри та не знають, або піддають сумніву Боже Слово. Творець дав нам відповіді на усі ці запитання у Своїй Книзі – Біблії. У ній тема людських страждань проходить від першої книги до останньої, розкриваючи причини та наслідки. Українці зараз переживають найважчий час у своїй історії, бо зіткнулися з одним із найбільших страждань у цьому столітті – із війною. Тому саме зараз хотілося б поговорити на цю болючу тему, з'ясувати, що говорить з цього приводу Господь, і спробувати подивитися у майбутнє.

Слово Боже чітко визначає, що причиною страждань людей є їх гріховність. Книга Буття розповідає, як саме страждання з'явилося у світі разом із гріхом. Коли перші люди Адам і Єва згрішили, тобто не покорилися Богу, а послухали диявола, тоді все людство автоматично потрапило під владу зла. Наслідками людської гріховності стали хвороби, страждання, прокляття землі та смерть. Гріховність – це не тільки непокоря людини Богові, а й переважна схильність людини до злих вчинків, які можуть бути направлені наступним чином:

1. Проти себе самої. Сюди відносяться різні залежності та шкідливі звички, наприклад, алкогольна залежність, яка руйнує здоров'я та вбиває людину.
2. Проти інших людей. Це – образи та неприязнь до близьких, егоїзм, ненависть, злочини та вбивства.
3. Проти Бога. Коли людина чинить зло, гріх, вона бунтує проти Творця, руйнує створений Ним світ, причиняє страждання Божому творінню – іншим людям – та прагне їх знищувати, позбавляючи життя.

Страждання, які гріх приніс у долю всіх людей, можуть бути фізичні, душевні та духовні. Їх усі дуже важко перелічити чи описати, але найбільш поширені наведені нижче.
1. Люди стали страждати через важку працю: «Адамові ж сказав Бог: «За те, що ти послухав голосу дружини твоєї та поїв з того дерева, що заповідав Я – «З цього дерева не їсти!» – проклята земля через тебе. В печалі і тузі харчуватимешся з неї по всі дні життя твого. Тернину та осот родитиме вона тобі, і їстимеш польову траву. У поті лица твого їстимеш хліб твій, аж поки не повернешся в землю, що з неї ти взятий. Бо земля ти, – й до землі повернешся». (Бут.3:17–19). Після гріхопадіння у житті перших людей все змінилося, – вони були вигнані із Едемського саду, де вели повністю забезпечений та безтурботний спосіб життя, і змушені були важкою працею у поті лица здобувати собі їжу, обробляючи землю. Так триває у світі і донині.

2. Люди стали страждати від різних хвороб та фізичного болю. Бог одразу попередив Єву, що їй доведеться у болях та муках народжувати дітей. Коли Ісус служив людям, за Ним ходив великий натовп в першу чергу тих, хто потерпав від різних хвороб. Люди шукали, щоб хоча б доторкнутися до Його одягу, бо з Нього виходила сила, яка цілювала усіх.

3. Люди стали страждати від демонів – злих духів, які вселялися у людей і мучили їх. Христос також визволяв людей від демонічної влади.

4. Люди знають душевних страждань від інших людей, які керовані злом. Це і образи, і пригноблення, і насилля, і фізичні розправи. Зцілювати такі поранені душі може тільки Творець.

5. Духовні страждання. Причиною їх є розділення людини з Богом через гріх. Тільки Бог може задовольнити наші духовні потреби. Без Бога людина не має миру та спокою, її переслідують страх, розчарування, депресії. Якщо протягом свого життя людина не примириться зі своїм Творцем через Господа Ісуса Христа, то вона приречена на постійні духовні страждання у вічності.

6. На землі через її прокляття за людський гріх відбуваються різні катаклізми: стихійні лиха, землетруси, повені, природні пожежі, посухи, що призводять до голоду. Це все також приносить людям страждання.

7. Останнє століття в історії нашої планети відзначилося також світовими війнами, застосуванням атомної зброї, техногенними катастрофами, численними авіакатастрофами та іншими різними аваріями. Цей список ще доволі можна продовжувати, але суть в тому, що люди самі роблять своє життя у світі нестерпним та важким, коли дають місце дияволу та гріху. Ми самі зруйнували наш світ та власні життя і не хочемо зупинитися, бо більше любимо робити зло, аніж добро. «Але ж не всі люди злі, – заперечите ви, – є й багато добрих». Так, це правда. Але добрі люди, живучи в світі, несправедливо страждають від злих людей.

Тут доречно згадати слова праведного Йова, який жив декілька тисячоліть тому, та сам особисто пройшов через великі біди: «*Бо людина народжується на страждання, як іскри, щоб угору летіти...*» (Йов 5:7). Ні багатство, ні влада, ні впливові знайомства не можуть позбавити людину від горя та страждань. Вони приходять не лише в життя злих людей, але й у життя праведників. Йов в один день втратив усе – і багатство, і майно, і всіх своїх дітей. Але він мав мудрість і богопізнання – у своєму невимовному горі не став звинувачувати Творця, а поклонився Йому, як робив це завжди у дні свого благополуччя. Та випробування Йова ще не скінчилися, – одразу за цим диявол вразив його з голови до ніг важкою хворобою – проказою. Страждання патріарха не мали меж, його дружина зламалася від горя та озлобилася на Бога, кажучи до чоловіка: «Похули вже Бога та й помри!» Але Йов залишився вірним Богу та непохитним у своїй вірі і через певний час отримав повне фізичне відновлення та повернення усього втраченого, в нього знову народилися діти, його стали шанувати люди.

Коли в наше життя приходить якась біда, ми одразу ж попадаємося на приманку диявола. Саме він являється автором гріха, страждання, болю, але нам він вказує на Бога. Каже, що це Бог винний в тому, що відбувається. Якщо ми повіримо його брехні, то також станемо нарікати та звинувачувати Бога, замість того, щоб звернутися до Ісуса

Христа у молитві із проханням про захист та допомогу. Тоді наше серце робиться запеклим і ситуація стає ще гіршою. Так поступово коло нашого життя обростає суцільними проблемами і вихід із цього глухого кута може дати лише Бог.

Темі страждань присвячене майже все перше послання апостола

Петра до церкви. Ця проблема була дуже актуальною для перших християн. Страждання було невід'ємним супутником їхнього життя у вірі. Пізнавши Господа Христа, вони прийняли спосіб життя згідно із Його вченням, за що були жорстоко переслідувані своїми співвітчизниками, правителями та навіть близькими родичами. Вони не могли тоді поскаржитися у поліцію чи скористатися послугами охорони, подати до суду на кривдника, як роблять у наш час. Перші християни терпеливо переносили усі страждання, сподіваючись на справедливую Божу відплату: їм – за терпіння, а кривдникам – за злочини. Через те апостол Петро намагався підбадьорити християн, які терпіли за свою віру в Христа несправедливі страждання: «*Бо така є воля Бога, щоб ви, роблячи добро, приборкували неучтиво нерозумних людей.*» (1 Пет.2:15). Апостол закликав їх не занепадати духом у випробуваннях, бо тому належало бути у їхньому житті: «*Отже, краще, як на те воля Бога, постраждати за добрі діла, ніж за діла лихі. Бо і Христос, щоби привести нас до Бога, один раз постраждав за гріхи наші, Праведник за неправедних.*» (1 Пет.3:17–18).

Божий Син Христос прийшов у цей світ, щоб постраждати невинно за людські гріхи. Отець дивився на страждання Свого Сина і не протягнув руки, щоб здійснити Його з хреста, чи вирвати Його із рук катів, хоча мав владу та можливість це зробити. За що так жажливо страждав Божий Син? Чому ніхто не задає такого питання Богу? Ми всі запитуємо: а за що страждаю я? Так от, Божий Син страждав за кожного із нас, за наші гріхи, щоб позбавити нас від муки і страждання у вічності.

Як може бути Божа воля на страждання чи на смерть? Біблія говорить, що Бог ніколи не бажав і не бажав людям ані страждання, ані смерті. Ми можемо страждати або через власні злі вчинки та гріхи, або через гріхи інших людей. Я маю на увазі, що безбожні та злі люди можуть причиняти страждання праведним людям. Та слово Боже каже нам, що краще постраждати за добрі вчинки, аніж за лихі. Апостол Петро пише до церкви, аби щоб тільки ніхто з них не постраждав як злодій чи злочинець. А якщо страждаєш як християнин, то не соромся, а прославляй Бога за таку участь. У того, хто страждає за добро, є тверда надія – він отримає відплату від Бога у вічності. А у того, хто страждає через свої злочини, нема жодної надії, бо він протягом життя несе покарання від людей, а у вічності нестиме покарання від Бога. Хоча людського покарання, буває, вдається уникнути, або відкупитися, а от від Божого суду ніхто не позбавить.

Слово Боже завжди не тільки вказує на проблему, але й показує вихід з проблеми, як її можна вирішити. Я хочу взяти за приклад книгу пророка Іоїла, через якого Бог звертався до свого народу приблизно у 835–830 р.р. до н.е. Тоді у країні сталося велике лихо: «*Бо наступив на мою землю народ дужий, що його не злічиш. Зуби в нього – левині, челюсті в нього – як у левиці... Поля спустошені, земля сумує, витоптана збіжжя, сік виноградний висох та й оливна зів'яла.*» (Іоїл 1:6, 10). Здається – все, кінець країні. Але Бог так звертається до людей через пророка:

«Але й ще тепер говорить Господь: *Оберніться до Мене всім серцем у пості, в плачі та у жалі.*

Роздирайте серця ваші, а не одежу, й наверніться до Господа, Бога вашого, бо Він благий і милосердний, довготерпеливий і вірно милуючий, Він уболює над нещастям...

Між притвором і жертвником нехай плачуть священники, слуги Господні, та й промовлять: «Пошуди, Господи, народ Твій, не подай спадку твого на ганьбу, щоб невірні з нього не сміялися. Чого б говорити невірним між собою: Де їхній Бог?»

А тоді Господь стане ревним за Свій Край і пощадить Свій народ.

І відповість Господь та й скаже Своему народові: Ось, Я пошлю вам хліб і вино й олію, і будете споживати їх, та й не подам вас вже в наругу невірним.

А того ворога, що прийде з півночі, Я відверну від вас і прожену його в безводну пустиню; передне крило його сягатиме до східного, а заднє – до західного моря, і засмердить трупами його й піде від них сморід за те, що стільки наробив лиха.

Не бійся ж, ти, земле; радій і веселися, бо Господь великий, Він довершить це!» (Іоїл 2:12–21).

Коли Бог щось каже, то Він завжди говорить «якщо». І це слово завжди дає підстави для віри, бо Бог не людина, Він не обманює і не жартує. Бог завжди шукає людей, які би стали у проломі за свою країну, за людей, постилися та молилися, щоб були зруйновані усі задуми ворож. Тому багато проблем як у власному житті, так і в житті цілого народу вирішуються покаванням та примиренням із Творцем. Чим більше святих та праведних людей у країні, тим більше шансів така країна має для відновлення та добробуту.

Підводячи підсумок, хочеться ще раз повторити, що Бог не бажав страждання жодній людині. Люди страждають через гріх, як червез власний, так і червез гріх інших людей. Такий вибір зробило людство. Але так не буде завжди. Наше життя на землі тимчасове і дуже коротке. Бог дав людині вічну душу і дав право вибору, яким шляхом іти у житті. Ти можеш жити за бажаннями свого серця, грішити, робити усе, що тобі захочеться, а у тяжких наслідках такого життя звинувачувати Бога. Це – воля диявола, щоб ти так жив. А можеш визнати свої гріхи перед Богом і піти Його шляхом. Роблячи добро, ти можеш терпіти страждання від інших людей, які не пізнали Бога у цьому світі. Але це єдиний правильний Божий шлях у житті, який відкриває нам вільний вхід у Небесне Царство через жертву Ісуса Христа. В Небі немає ні зла, ні страждань, ні горя та сліз, бо там володарює Господь, там дияволу немає місця. Якщо ти приймеш саме Божий план для свого життя, то всі нещастя і страждання цього тимчасового земного життя забудуться у славній присутності Святого Бога і так триватиме вічно. Саме для цього і створив усіх людей Господь.

Павліна Снівак

КУДИ ЙТИ ВТОМЛЕНОМУ?

«Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, – і Я вас заспокою!»
(Євангеліє від Матвія 11:28)

Пам'ятаєте, браття і сестри, коли апостол Петро прийшов в дім до Корнілія, той зібрав родину, дітей і говорить: «Добре, що ти прийшов!». Ми з вами сьогодні всі перед Богом, ми прийшли до Нього. Хто дав нам віру, мудрість і розум, що він є тут? Ніжний і ласкавий Святий Дух.

Прочитаємо всім знайоме місце Святого Писання, це Євангелія від Матвія 11 розділ 28 вірш: *«Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, – і Я вас заспокою!»*. Це слова Спасителя. Давайте порозмірковуємо. Куди йти стомленому? Мабуть, немає людини, яка б не стомлювалася. Ті з вас, хто належить до старшого покоління, згадайте: скільки у вашому дитинстві було в оселях техніки та приборів? І нам здається, що чим більше отих допоміжних ресурсів у нашому житті, то все це для того, щоб ми не були втомлені. Але коли порівнюємо життя людей раніше і зараз, то вони дуже різняться. Люди зараз втомлені фізично, емоційно, духовно. Скільки є різноманітної літератури, Біблій, свідоцтв – а люди духовно втомлені. Душа людини сьогодні втомлена. І чим далі ми живемо – тим більше бачимо: той втомлений працею, той хворобою, той негараздами у сімейному житті...Є багато факторів, чому приходить втома. Але, забігаючи наперед, ми повинні знати, куди йти втомленій душі. Навіть якщо ви знайдете таке місце, щоб усамітнитись та відпочити фізично, є такі речі, що приходять до серця, до душі та духа, щоб утомити.

Далі Ісус каже: *«Візьміть на себе ярмо Мос, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм»* (Мат. 11:29). Чого ж Ісус хоче нас навчити? Тих людей, що приходили, приходять і будуть приходити до Нього з втомленим серцем і душею? Дехто скаже: «Тебе ж нема поряд, Ісус. Тоді люди приходили до Тебе, слухали, бачили Тебе, а де Ти зараз?» Брати і сестри, Він у вашій церкві, Він серед нас, Він у душі нашої. Він говорить: «Прийдіть до Мене і навчіться від Мене...» Чого ж хоче навчити нас Ісус? У 27 вірші написано: *«Передав Мені все Мій Отець. І Сина не знає ніхто, крім Отця, і Отця не знає ніхто, окрім Сина, та кому Син захоче відкрити»*. Знаєте, чому Він сказав – до Мене? Що робити Син? Він відкриває Отця. Я хотів би, щоб ми сьогодні зрозуміли важливість того, що нам потрібен Ісус, тому що у Ісуса є можливість відкрити нам Отця. Втомленій дитині потрібен батько, загубленій душі потрібен батько. І ми зараз побачимо, яка є можливість, коли ми втомлені приходимо до Ісуса, щоб Він відкрив нам Отця. Пам'ятаєте, коли Филип сказав: «Ісус, покажи нам Отця!» – що відповів Ісус? «Стільки часу ти зі мною – і ти не бачив Отця?» Люди хотіли бачити Отця, а Ісус каже: «Подивіться на діла, які Я творю...». Коли ми втомлені приходимо до Ісуса, Він кому хоче відкриває Отця.

Кожен має у сьогоднішньому житті труднощі та проблеми, Уявіть, що ви йдете на високу гору з важким вантажем на плечах. Ви йдете, йдете і стомлюєтесь, а вам потрібно дійти до цієї гори. Ви знемагаєте і раптом чуєте голос – хтось вас гукає: «Подивись вперед, подивись вгору!». І ви бачите людину, яка стоїть біля автомобіля і чекає вас, щоб підвезти. І все змінилось! Зникає втома, зростає сила, ви відчуваєте спокій.

Ми приходимо до Ісуса, як втомлені люди, а Він забирає ту втому, той вантаж, показуючи нам Отця. Коли людина втомлена – ворог тут як тут. Коли Ісусу було важко, як приходив ворог?

Після сорока днів у пустелі, коли Ісус вийшов звідти, сатана до нього підійшов. А чого ж він одразу не підійшов? Чого в нашому житті, коли ми переживаємо, і у нас проблема за проблемою, лукавий такий жорстокий, що хоче нас цими проблемами втомити? Але у нас є Ісус! Я хотів би вас надихнути – ми сьогодні в цьому зібранні будемо приходити до Ісуса і просити: «Ісус, відкрий нам Отця!» У Старому Заповіті є така історія: коли син царя Давида Авесалом повстав проти батька, то Давидів радник Ахітофел, якого дуже поважали і слухались, його поради прирівнювались до порад Самого Бога, став на сторону Авесалома і дав йому наступну пораду. *«І сказав Ахітофел до Авесалома: Виберу я дванадцять тисяч чоловіка, і встану, і поженуся цієї ночі за Давидом. І нападну на нього, а він змучений та слабосилий, і він затремтить, і повтікає весь народ, що з ним, а я вб'ю й самого царя.»* (2 Сам. 17:1,2).

Уявляєте, що ворог має на увазі зробити? Напасти, коли Давид втомлений, змучений та слабосилий! Він не каже – раніше або пізніше, ні, саме тоді, коли він втомлений та знесилений. Ворог бачить, коли ми сьогодні втомлені, знеможені різними тягарями. Ми знаємо, куди ми йдемо – в небо, але ми не хочемо дійти туди самі, ми хочемо дійти з рідними, з батьками, з дітьми – зі своєю родиною! Але ми втомилися, а диявол жорстокий, він бачить, коли хто втомився. Хтось не може звільнитися від своїх проблем – від алкоголю, різних залежностей, але ми повинні знати, куди нам треба йти, коли ми втомилися. У Церкві Божій Ісус завжди розкривав, розкриває і буде розкривати люблячого Отця Небесного і Його можливості.

Повернемося до Авесалома. Він покликав чоловіка, який був з його батьком, а тепер начебто перейшов на сторону Авесалома: *«І була любя ця річ в очах Авесалома та в очах усіх Ізраїлевих старших. 5І сказав Авесалом: Поклич теж аркеянина Хушя, та нехай послухаємо, що в устах його, нехай скаже також він»* (2 Сам. 17:4).

І через нього Господь наказав злати добру Ахітофелову раду, щоб Господь приніс зло на Авесалома.

У першій книзі царів є така історія про Божого пророка Іллію. Коли в країні три роки не було дощу, цар Ахав наказав зібрати пророків Ваалових (язичницьких) та пророка Іллію, який пережив дуже багато благословінь, щоб вони молилися за дощ. Бог прийняв жертву цілопалення, яку приніс Ілля, а Ваалові пророки були посоромлені. *«І сказав Ілля до Ахава: Увійди, їж і пий, бо ось чути шум дощу. І пішов Ахав, щоб їсти та пити, а Ілля зійшов на верхів'я Кармелю, і нахилився до землі, і поклав обличчя своє між свої коліна. І сказав він до свого хлопця: Вийди, подивись в напрямі моря! І той вийшов і подивився та й сказав: Нема нічого. Та він відказав: Вернись сім раз! І сталося сьомого разу, і він сказав: Ось мала хмара, немов долоня людська, підіймається з моря. А він сказав: Піді, скажи Ахавові: Запрягай і зійди, і не затримає тебе дощ. І сталося по недовгому часі, і потемніло небо від хмар, і зірвався вітер, і пішов великий дощ. А Ахав сів на воза, та й відправився в Ізреел. А Господня рука була на Іллі. І він оперезав свої стегна, та й побіг перед Ахавом аж до самого Ізреелу»*. (1-а царів 18:42–46)

Як ви думаєте, заморився слуга бігати до моря? Напевно, так. Але він послухався і пішов за словом цього мужа. Коли ми втомлені приходимо до Отця небесного в послуху, Ісус бере на Себе ту втому. Весь Новий заповіт говорить про те, як Він допомагав жінкам, чоловікам,

сліпим, німим, розслабленим – кожному Ісус розкривав Отця, щоб зняти ту втому. А коли пішов дощ і Ахав поїхав на колісницю, а Іллію огорнула Господня сила і він побіг перед Ахавом аж до самого Ізреелю – чи було це легко – бігти перед кінями? Він, звичайно, втомився. Знаєте, коли приходить ворог? У своїх обов'язках перед Богом, у праці ми маємо перемогу, є благословіння, але проходить час, і ми втомлюємось. І от коли ми хочемо відпочити, – ось тут і приходить ворог.

Коли Ахав приїхав до Ізреелю і розповів Єзавелі про все, що зробив Ілля, вона послала посланця до Іллі і пообіцяла його вбити. Тоді, коли він втомився, хотів відпочити. І Ілля злякався і втік у пустелю, уже такий втомлений подіями цих днів, загрозами Єзавелі. Попробуйте йти пустелею цілий день! Він втомився і просив смерті у Господа: *«Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!... І поклався він, і заснув під одним ялівцем. Аж ось Ангел діткнувся його та й сказав йому: Устань та попоїж! І глянув він, аж ось у його головах калач, спечений на вугіллі, та дзбанок води. І він їв та пив, і знову поклався. І вернувся Ангел Господній удруге, і діткнувся його та й сказав: Устань, попоїж, бо дорога тяжка перед тобою. І він устав, і попоїв та напився. І він ішов, підкріплений тією їжею, сорок день та сорок ночей аж до Божої гори Хорив.»* (1 царів 19:4–8)

Коли ми приходимо до Ісуса, Він нам хоче щось показати. Ілля побачив хліб і воду, їв і пив і знову заснув, настільки він був втомлений.

Я бачу багатьох втомлених тут. Прислухаємось сьогодні до Бога! Тільки Син відкриває Отця. У книзі пророка Ісаї Бог говорить: *«І до кого Мене прирівняєте, і йому буду рівний? говорить Святий. Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через все-сильність та всемогутність Його.»* (Іс. 40:25). Як часто ми йдемо за допомогою до тих, хто не порівняється з нашим Богом! Жінка, яка хворіла багато років та витратила всі свої статки на лікарів, так і не отримавши зцілення, була втомлена у духовному сенсі, у фізичному, у фінансовому. Через ті знесилення їй нелегко було добратися до Ісуса, Вона була втомлена, але їй сказали – Ісус приходить! Той, Хто створив неосяжний всесвіт, який неможливо уявити, хіба не може нам допомогти, коли ми втомлені різними обставинами у житті? Бог є живий! Слава Йому!

«Хіба ж ти не знаєш, або ти не чує: Бог відвічний Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втомлюється, і не збагненний розум Його. Він змученому дає силу, а безсилому міць. І помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнуться спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!» (Іс. 40:28–31). Коли людина дивиться на свою проблему, яка не вирішується на землі так, як вирішує її Ісус, коли ми приходимо до Нього втомлені і обтяжені, Він розкриває нам Отця, Його можливості, Його потенціал. Він не втомлюється, не знемагає. Він творить все нове. Ми не можемо до кінця зрозуміти Його плани. Нам потрібно тільки прийти до Нього і сказати: «Ось я! Я прийшов до тебе втомлений, я не знаю, що робити, мій

розум обмежений.» Розум Бога необмежений і незбагненний. У Небесного Отця є багато благодаті, щоб нам допомогти. Це незаслужений дар, якого шукає душа наша, благодать є на все.

«А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, маючи завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком» (2 Кор. 9:8). Коли людина втомлена і знеможена, у неї не вистачає сил поділитися тим добром. Добро – це добре слово, молитва, тут не говориться тільки про фінанси. Коли ми приходимо до Ісуса, Ісус відкриває Отця, а Бог спроможний збагатити нас всякою благодаттю. Хіба Він не збагачував нас і здоров'ям, і мудрістю, і дітьми, і одежею, і їжею, і різними речами для нашого побожного життя. Нехай нас Господь надихне цією істиною, що Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, коли ви втомлені.

«А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана» (Як. 1:5). Бог безкоштовно дає мудрість. У Біблії дуже багато прикладів цього. Просіть – і буде дано вам.

Коли відкривається Божа присутність – ти спокійний. Часто, коли люди відчують у зібранні Божу присутність, вони не дивляться на годинник, не хочуть іти додому – Бог прийшов! Та людина, яка побачила присутність Божу, вона хоче тут залишатися! Бути поряд з Богом, який не втомлюється і не знемагає.

У книзі пророка Єремії є такі слова: *«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію. І ви кликатимете до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас. І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем. І Я дамся вам знайти Себе, говорить Господь»* (Єр. 29:11–14). Бог має наміри щодо нас! Нас всіх! Наміри про наш спокій.

«Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновляється внутрішній. Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!» (2 Кор. 4:16–18). Коли ми приходимо до Ісуса і Він розкриває Отця, Він показує невидимі речі, видимі дочасно. Не раз я приїжджав туди, де жили люди, а їх немає, вони не користуються тим будинком, тим автомобілем, тим інвентарем. Куди вони ділися? Вони там, де є невидиме. Якщо навіть на цій землі ми не маємо того, що хочемо, у нас є велике благословіння, ті ресурси Отця. Коли Мойсей з ізраїльським народом залишив Єгипет, написано – він був непохитним. А що його зробило непохитним в усіх проблемах, болях і втомленні? Він бачив Невидимого!

Василь Любчак
єпископ
(недільна проповідь)

ПОВЕРНЕННЯ ДО ЖИТТЯ СВІДОЦТВО

Я дякую Богу за можливість засвідкувати вам, що Бог вчора, сьогодні й навіки той самий. Ісус Христос, будучи на землі, зціляв, воскрешав, uzдоровлював і продовжує цю роботу і зараз. Нехай Дух Святий допоможе мені говорити те, що Бог хоче, щоб я сказала.

Мені 39 років, у мене чудова сім'я – чоловік, двоє дітей 18 та 12 років. Ми були традиційними католиками, завжди старалися жити свято, ходили у церкву, співали у церковному хорі, давали гроші на церкву. Нас так виховали батьки, і ми завжди горнулися до Бога. І коли Господь зробив дуже великі переміни у житті мого чоловіка, поворот на 180 градусів, відкрився йому, і ми прийняли святе водне хрещення. І з кожним днем Бог почав нам відкриватися все більше і більше, ми пізнавали такі істини, що ніколи не могли подумати, що Бог може бути так близько до людини, так говорити з нею, підтримувати, відкриватись через Святе Писання та в молитві. Ми росли духовно, старалися бути активними, все у нас було дуже добре.

10 січня я співала з капелою бандуристів у групі прославлення. Все було добре, було дуже велике благословіння. Я почувала себе прекрасно, хоча в останній місяць перед Новим роком у мене був якийсь дивний стан: я постійно хотіла спати, було якесь недомагання, але пояснювала це тим, що було багато роботи перед святом, думала, що це пройде. Коли у церкві була молитва з елеопомазанням, я теж вийшла, щоб за мене помолитися, і після помазання мені стало так добре, так легко, з'явилася бадьорість і духовна, і фізична. Потім були Різдвяні свята, ми багато молилися, славили Бога з діточками та чоловіком. Я відчувала дуже велику присутність Божу, ніщо не вишувало біди. 11 та 12 січня я постійно відчувала, що Бог коло мене, і це було дуже дивно: пробуджуюсь вночі – псалми співаю, другий раз пробуджуюсь – знов співаю, постійно немов би йшла розмова з Богом. І я подумала, що, напевно, Господь хоче відкрити мені якусь тайну або дати дар. Я не розуміла, але відчувала, що щось буде, щось добре.

На той час чоловік затіяв у хаті ремонт, мали бути майстри, він поїхав за ними. Я працюю у школі, і у той день мені не треба було йти на 8 годин, трохи пізніше, на 11. Я могла ще поспати, віддихнути, але вирішила побути довше у молитві, щоб мати більше сили на той день. Я прекрасно провела цей ранішній час у молитві з Богом, стала збирати доньку

ЛЮБОВ ЗАМІСТЬ СТРАХУ

Наш всесвіт заснований та побудований на любові Бога Творця до свого творіння. Бог є любов, тому, коли Господь творив все живе, Він в першу чергу потурбувався про забезпечення та добробут Свого творіння. Він створив людину на шостий день, коли все інше було пристосоване для нормального життя, тобто вода, кисень, різноманіття їжі, світло та тепло. Людина не була створена для хвороб, страждань та важкої праці, але для вічного щасливого життя в присутності Бога. Гріх та зло зробили свою справу через диявола та майже звели нанівець всі намагання Господа забезпечити добробут людського життя. Втративши безтурботне вічне життя, люди почали старіти, хворіти та помирати, завершуючи свій життєвий шлях у вічних та нестерпних муках пекла. Люди й досі ненавидять та знищують один одного, звинувачуючи в своїх бідах Бога та говорячи, що це Він створив їх на таке жалюгідне життя. «Господь побачив, що люди на землі сповнені зла, що думають лише про лихе. І пошкодував Бог, що створив людей на землі. І засмутився Він у серці Своему» (Бут.6:5–6). Але Бог так сильно любить Своє творіння, що вирішив заплатити кров'ю власного Сина за гріхи всього людства, раз і назавжди вирішивши питання із зіпсованістю людських сердець. Таким чином ми отримали вільний доступ в Божу присутність, де панує вічна любов та радість, де немає місця старості, хворобам

до школи, заплітати їй коси. Молюся, і мені приходить на пам'ять 90-й псалом. Раптом мені стало дуже погано, душно, я присіла, послала доньку зателефонувати чоловікові, щоб він викликав мені швидку, а сама пішла у другу кімнату, прилягла. І так мені страшенно захотілося спати, але чую – Дух Святий говорить до мене: «Не спати, не спати! Вставай!» Я насилу привстала, знала, що ні сина, ні чоловіка немає в хаті, то позвонила одній сестрі, попросила помолитися за мене, бо мені дуже погано. Коло серця щось тиснуло, в голові гуло, немов реактивні літаки летіли. І тут почула у сусідній кімнаті кроки, підбадьорилася, бо були люди, я вже не сама була. Вийшла в коридор – і далі нічого не пам'ятаю. Я знепритомніла, не знаю як довго це було, але коли отямилась – відчула дуже сильний біль коло серця, шлунок немов стискали залізнi ліщата, і такий сильний біль, що я одразу впала. І відчула, як від ніг до голови всередині мене щось ніби пролетіло з шелестом...і душа вийшла через очі й чоло. Я стала повільно підніматися над своїм тілом, і таке було блаженство, така благодать, вже нічого не боліло, в серці був великий мир Божий, і я знала, що іду до Бога. Смерть з Богом – це прекрасно. Одне мене тільки турбувало: я ніколи не думала, що у 39 років піду до Господа. Думала, що доживу до старості і завжди просила Бога, щоб Він дав мені можливість сказати останні слова покаяння – «Боже, прости мене, прийми мене і духа мого прийми!» Ви знаєте – часу на це не було зовсім. Я завжди читала літературу про покаяння, про любов Божу, щоб мати можливість свідкувати людям, але про смерть – це не було актуально.

Коли душа вийшла з тіла, я попобачила, що лежу на підлозі, мій чоловік мене тримає, рухає мною, просить відкрити очі, благає Бога. Я спочатку думала, що він не розуміє, що я померла, думаю, що мені просто погано. Хочу ще сказати, що таке душа. Душа – це ви: ви пам'ятаєте, бачите, чуєте і розумієте, розум робить, тільки тіло лежить, як скринька для душі. Вже потім, у лікарні, я думала – скільки багато людина приділяє часу для тіла: і вдягнутися треба, і їсти, і спати, а вона нічого з собою не візьме, тільки Слово Боже і ту любов Божу.

Я побачила, що біля мене зібралися п'ять віруючих чоловіків: мій брат, чоловік, два майстри, яких він привіз, і ще один брат з церкви. Ніколи у мене в хаті стільки віруючих чоловіків не було! Вони всі молилися, брат плакав, один мо-

литься мовами, другий підняв руки до Бога...А я все піднімаюся та піднімаюся догори! Думаю – «У мене ж стеля є, дах!». Нема даху, нічого нема! Але тут – стоп! – і чую голос: «Ісус має ключі від ада і від смерті». І після цього з'явилась більша впевненість, що я в руках Божих. Ісус може воскресити, якщо Його така воля, а якщо захоче – забере до Себе. Але, скажу вам, іти до Бога – це таке блаженство!

Не знаю, скільки пройшло часу, медики кажуть, що це не може бути довго, але для мене це було довго. Це було надзвичайне відчуття! Я розповідала про це на роботі, і мені казали: «Добре, що ти знала, що йдеш до Бога, а якщо людина не знає – до Бога, чи в ад?» Іти до Бога – це велике щастя! Єдиний момент – коли душа виходила з тіла, був такий звук, наче щось луснуло, наче щось відірвалося і сильно заболіло. Але це була лише мить, а потім – блаженство.

І от я бачу, як брати моляться, чоловік говорить до мене: «Я тебе прошу, обніми мене рукою, відкрий очі!» І раптом – як крик останньої надії: «Боже, прошу Тебе, благаю, верни мені мою жінку, ми такі ще молоді, я хочу разом з нею славити Тебе, працювати для Тебе!». І він став призивати кров Ісуса Христа, і ще раз, і ще... Людина сама не може так молитися, це Дух Святий дав йому такі слова. І Бог взяв мене з тої вишини і переніс назад у тіло. А там так холодно порівняно з тим небесним блаженством, наче моє тіло у морозилці було! Дякую Богові, що Він дав на розум моєму чоловікові притулитися головою до мого лиця, я відчула його тепло, відкрила очі. Тіло я відчувала тільки до половини. У той момент, коли душа входила у тіло, чоловік мій став дуже славити Бога, він зрозумів, що я жива. А душа була, немов на тоненькій ниточці у тілі – ось-ось вилетить назад. Брати стали дуже сильно молитися, і я відчула, що життя повертається: відчуваю все тіло, і вже все знову болить, і я розумію, що мені треба у лікарню.

Ми приїхали у районну лікарню Жовкви, а це ж не центральна лікарня – то одного немає, то другого, а тут по милості Божій все було! Господь все передбачив. Мені було больно, тиск скакав, пульс слабкий, але я не розуміла, що зі мною. Уколи якісь дають, кардіограму роблять (а її зазвичай треба чекати, наперед записуватись). Лікар каже – «Збої в серці є, але це не критично. Що у Вас ще болить? Шлунок? Бігом хірурга сюди!» Перевірів хірург, повезли до гінеколога. Зрозуміли, що череву залите кров'ю,

треба зробити пункцію. Хірург робить пункцію – крові немає. Як так? Хірург досвідчений, бачить мій стан, тому призначили операцію. Мій діагноз був «позаматкова вагітність», я сама не знала, бо не було ніяких симптомів крім поганого самопочуття. Після елеопомазання я відчула силу і не вважала за потрібне звертатися до лікарів. Але коли дитинка виросла – труба тріснула. Розрив був 8 міліметрів, це дуже багато. І через цей розрив кров виливалася в живіт. Я втратила до 2-х літрів крові, мені вливали кров. І коли Сам Господь закрив мені перстом цю тріщину, мені встигли зробити обстеження, а потім і операцію.

Коли операція закінчилась, хірург почув, що я під наркозом щось говорю. Зібрався два хірурга, три медсестри, анестезіолог, ще хтось з персоналу, стояли біля мене і слухають, що я говорю. А я молюся духом. І я дякую Богові, що вони не подумали, що зі мною щось не те, а зрозуміли, що я молюся. Я дуже дякую Господу, що Він дав таке свідчення для невіруючих людей, що Він є Бог живий і дав мені життя.

Я хочу вам сказати – за все дякуйте Богу, за кожну мить. Коли ти лежиш і не можеш ворухнути рукою, повернути голову, то розумієш, як багато раніше мав: міг ходити, працювати, думати.

Після операції у мене боліла кожна клітинка мого тіла, боліла навіть шкіра. Але Господь дав мені відчутти, коли молилася наша церква, церква у Львові. І Господь забрав біль. Я виглядала жалюгідно: кругом трубки, тіло жовте, кожен мене жалів, але я постійно відчувала присутність Божу. І коли у церкві було служіння, я так само фізично відчувала, як Бог зцілює мої рани, uzдоровлює і дає мені сили, щоб жити.

Знайте, що бог чує ваші молитви, Він вислуховує кожну щирю молитву, де б ми не були і скільки б часу не були з Господом – десять днів чи десять років. Нехай Господь вас благословить, а Йому слава навіки!

Оксана Клепач,
Член церкви ХВС
С. Мацюшин, Жовківський р-н,
Львівська обл.

Я НЕ ВТОМИВСЬ...

«Я не втомивсь тобі допомагати»- Звучать слова із Біблії Святої. Та вірою щоб ті слова прийняли. Потрібно серце щоб було в спокої. Але навкруг усе шумить, шумить Той вітер, що дерева гне барвисті. Здається, що одна лише ще мить - І з ніг зіб'є, і до землі притисне. А ще недавно сонечко було. Воно так душу ніжно зігрівало, Із неба посилаючи тепло, Це радістю так серце наповняло. Тоді Господь так близько, поруч був. За Його руку міцно так трималась. Тож звідки вітер знову той подув, Що його сили міцної злякалась? І випустила руку я Христа, Сама уже йдучи за Ним позаду. Коли ж старалась, поруч з Ним ішла, Була в дорозі поміч і порада. Чи вітер вирвав з рук Його мене? Ні, то сама я руку відпустила. Господь не відпуска, коли ми все ж Тримаємось за Нього що є сили. Коли ж лякаємось у світі цім вітрів, Що гнуть нас, щоб від Бога відірвати, То не кажімо – «Бог нас залишив». То ми самі залишили триматись. Лише душа все в небеса летить, Мов птах із піснею чудовою, весняний, Щодня чекаючи оту чудову мить І хоче, щоб ніколи не кінчалась. «Я не втомивсь тобі допомагати»- Усе Господь нам каже знову й знову. За руку хоче міцно нас тримати. Не відкидаймо руку ми Христову!

Л. Шпак

ШТОРМЫ И БУРИ

**«Много скорбей у праведного, и от всех их избавит его Господь» (Псалтирь 33:20)
«А нечестивые – как море взволнованное, которое не может успокоиться
и которого воды выбрасывают ил и грязь» (Ис. 57:20)**

Гордость, она не знает терпения, чужда любви, тяжела на послушание.

Поскольку у нас есть и явная гордость, и скрытая гордость, которую мы не осознаём, то Бог, желая очистить нас от этого зловония, поднимает бурю, которая выбросила бы на берег весь осадок, скопившийся за долгое время.

В море, особенно в бухтах, сбрасывают весь мусор и нечистоты. Если бы не было штормов, то море стало бы рассадником инфекции. И то, что на море чистый и здоровый климат, – это только благодаря штормам.

Духовно то же самое бывает и с нашей душой, с нашим душевным морем. Постепенно от разных наших страстей и по невнимательности душа загрязняется. Да и диавол подбрасывает свои нечистоты. Мы же не замечаем того, сколько мусора собралось. Однако Бог все

видит и, желая очистить нас, поднимает бурю, соответствующую степени загрязнённости, и таким образом очищает наше душевное море. Иногда после искушения, когда мы перенесли его с терпением, мы видим свою душу облегченной, спокойной и радостной.

Наблюдайте за собой, чтобы не было необходимости в соответствующей буре.

Попадая в эти бури, святые освящаются, добрые становятся добрее а нерадивые и злые делаются злее.

Нам бы хотелось, чтобы Бог избавил нас от всех бурь. Но наша вера должна основываться на реальности, и Святой Дух обещает нам избавление. **«В мире будете иметь скорбь; но мужайтесь: Я победил мир» (Ин. 16:33)**

Не всегда причина бури – непослушание. Иногда штормы случа-

ются в жизни тех, кто послушен Богу и Его Слову.

Ученики, столкнувшись со смертельной опасностью, допустили неправильные мысли (как это случается со многими из нас). Увидев, что Иисус спит, упрекнули Его: **«и говорят Ему: Учитель! неужели Тебе нужды нет, что мы погибаем?» (Мар. 4:38)** Важно понимать, что нельзя истолковывать Божью любовь в свете проблем или обстоятельств – она вечная и безусловная. Бог не является автором наших проблем, Он даёт решение!

Бури приходят ко всем. Но самые суровые из них не внешние, а внутренние. Те, которые бушуют в нашей душе и разуме. У Ионы главная буря была внутри него – бунт и непослушание. Когда мы победим бурю внутри себя, Бог усмирит и внешние обстоятельства.

Во время бури ученики были в страхе, но обратились к Иисусу, и Он научил их, как справиться с их внутренними проблемами. Какими бы ни были наши внешние бури, всегда важнее то, что происходит внутри тебя, в твоём сердце!

Нам не стоит фокусироваться на буре – всегда смотри на Иисуса, Он начальник нашей веры. И что ещё нам следует. Помни своё предназначение и не позволяй бурям остановить тебя, смотри на Него!

пастор Вячеслав Бойнецкий

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

ТЕ, ЩО ПОВИНЕН ЗНАТИ КОЖНИЙ ХРИСТІЯНИН

ОТЧЕ НАШ

Молитва Господня

**Отче наш, що єси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного
дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо
винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила,
і слава навіки. Амінь!**

**Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.**

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

**ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.**

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: **Олена Ронжина**,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень
(благодійних внесків) – № рахунку: **26205880550147**
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м. Вінниця, вул. Чехова 12а,
тел.: (0432)55-63-97. Зам.2220709
Наклад: 1000 примірників.

